

Onverwacht verlangen

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Een gestolen kus

De Seattle Sullivans-serie

Een perfecte nacht & Nooit meer alleen

Jij bent de ware

Sprong in het diepe

Gek van liefde

Onverwacht verlangen

Bella Andre

Onverwacht verlangen

Deel 5 in de *Seattle Sullivans*-serie

ISBN 978-90-225-8531-3

ISBN 978-90-023-1157-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Seattle Sullivans #5: All I Ever Need Is You*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Textcase

© 2016 Bella Andre

© 2019 Nederlandstalige uitgave Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoe had het zover kunnen komen?

Adam Sullivan kon er niet bij dat hij over een paar minuten een afspraak had met een weddingplanner. Het universum haalde blijkbaar een geintje met hem uit.

Zijn broer Rafe en aanstaand schoonzusje Brooke zouden over vijf weken gaan trouwen op het strand van Lake Wenatchee in de Cascade Mountains. Toen ze hem een paar maanden geleden over hun plannen voor de bruiloft hadden ingelicht, had hij aanvankelijk het hele plaatje al voor zich gezien: een heel weekend lekker chillen op het strand, zeilwedstrijden, wandeltochten in de bergen en gegrilde hotdogs boven een kampvuur. En dat alles in het gezelschap van de mensen die hem het dierbaarst waren. Maar toen had het koppel ineens een weddingplanner in de arm genomen. Adams hoop op een relaxed weekend ging in rook op.

Want weddingplanners betekenden dat alles strak tot in de puntjes geregeld zou zijn. Iedereen zou natuurlijk gekleed in dezelfde belachelijk kleur moeten opdraven, meestal een kleur die een normale vent van zijn leven niet zou aantrekken. En dan ook nog een diner met eindeloze toespraken, tot vervelens toe.

Maar bij het betreden van de hal van Dromoland Weddings & Events, was Adam toch onder de indruk. Van de bloemen op de receptiedesk tot aan het schilderij aan de wand ertegenover, van een stralende bruid in een elegante witte jurk die lachend haar bruidsboeket naar de bruidsmisjes gooide, alles aan de chique inrichting van dit kantoor ademde de sfeer van het sprookjeshuwelijk waarvan iedere bruid droomt. Hij zou zelf voor exact deze inrichting kiezen en er niets aan veranderen – en dat overkwam hem zelden. Als architect en aannemer maakte hij in elk

gebouw en elke kamer die hij betrad in gedachten wel een paar aanpassingen.

Net nu ze bezig waren met de laatste – cruciale – voorbereidingen voor de bruiloft, hadden zowel Rafe als Brooke overvolle agenda's. Rafe was bang dat Brookes grote dag de mist in zou gaan als ze een afspraak met de weddingplanner moesten afzeggen. Adam had er geen bezwaar tegen gemaakt om in hun plaats te gaan, ook al was het wat hem betrof inmiddels wel welletjes met al die Sullivan-bruiloften van de afgelopen jaren. Eerst waren Chase, Marcus, Gabe, Sophie en Lori – zijn neven en nichten uit San Francisco – allemaal in het huwelijksbootje gestapt. En daarna waren ook Rafe, Mia, Dylan en Ian, zijn drie broers en zijn zusje, inmiddels allemaal verloofd of getrouwd.

Een voor een waren de Sullivans van de westkust voor de bijl gegaan, zoals in een schiettent op de kermis, waar je de doelen een voor een omver moest schieten. Maar in plaats van met een enorm knuffelbeest waren ze allemaal met een ring om hun vinger thuisgekomen.

Ook al stak Adam enorm de draak met zijn trouwlustige familieleden, iedereen wist dat hij blij voor hen was. Oprecht blij dat ze allen iemand gevonden hadden om de rest van hun leven mee te delen.

Maar dat betekende niet dat hij er zelf ook aan toe was. Integendeel, hij was er totaal niet mee bezig. Zijn motto was dat je van vrouwen moest genieten – voor zolang het duurde. Gelukkig dachten de vrouwen met wie hij datete er net zo over, waarschijnlijk omdat hij nou niet bepaald het soort man was van wie een meisje bij de eerste aanblik al dacht: *kijk, dat is nou mijn prins op het witte paard*. En dat vond hij best. Meer dan best. Dankzij zijn neven en nichten uit San Francisco, en waarschijnlijk gold dat binnenkort ook voor zijn broers en zus, zat de familie tegenwoordig ruim in het kleine grut, met wie hij naar hartenlust kon ravotten.

Adam wist heus wel hoe er over hem in de familie werd gesproken. Hij was niet in staat zich volledig af te sluiten van het eindeloze gemekker over *de ware*. Zij waren simpelweg van mening dat hij de juiste vrouw nog niet was tegengekomen. Dat hij niet wist wat hij miste. En dat hij gewoon nog niet beseftte hoe de liefde zijn hele leven ondersteboven zou keren.

Adams lach weerkaatste tegen de marmeren vloer bij de bizarre gedachte dat een willekeurige vrouw van het ene op het andere moment zijn leven voor altijd zou veranderen. Hij had nog nooit iets ervaren dat ook maar in de buurt kwam van het gevoel door de bliksem getroffen te worden, zoals zijn broer Ian was overkomen met zijn verloofde Tatiana. Evenmin kon hij zich er een voorstelling van maken hoe iemand liefde op het eerste gezicht kon ervaren, zoals zijn broer Dylan was gebeurd met Grace, zijn vrouw, en haar zoon Mason. Er was nooit iemand in zijn leven geweest naar wie hij jarenlang had gesmacht, zoals zijn zus Mia naar Ford. En er was evenmin iemand die hij van kinds af aan al kende en op wie hij ook nog eens verliefd zou kunnen worden, zoals in het geval van Rafe en Brooke.

Helaas, zijn familie zou gewoon moeten accepteren dat Cupido's pijlen op deze Sullivan afketsten.

Tijdens een recente zakenreis naar de oostkust was hij en passant ook tegen een paar van zijn neven uit Maine en New York aangelopen en hij had ze meteen maar gewaarschuwd dat zij nu aan de beurt waren. Plechtig had hij de fakkel der liefde aan hen overgedragen. Uit medelijden had hij de rekening van alle drank van die avond volledig op zich genomen. Die arme stakkers wisten tenslotte nog niet wat ze te wachten stond. Het kleffe gedoe. Al die voortdurend wisselende emoties als de weg naar de ware liefde niet soepel verliep. Om maar te zwijgen over hoe gestoord ze werden – meer dan gestoord eigenlijk – als ze dachten dat ze de man of de vrouw van hun dromen kwijt waren.

Hij had het allemaal zien gebeuren bij zijn neven en nichten uit San Francisco en zijn eigen broers en zus. Maar hij was ervan overtuigd dat hem dat niet zou overkomen. Dat het hem onmogelijk kon overkomen. In feite moest hij deze afspraak maar zo snel mogelijk zien af te ronden, anders zou hij nog te laat zijn voor zijn date van vanavond met...

‘Adam Sullivan?’

Bij het horen van zijn naam draaide hij zich om en terwijl hij de vrouw tegenover zich aankeek, was hij een paar momenten met stomheid geslagen. Volkomen verbouwereerd kon hij niet beletten dat zijn ogen groot van verbazing werden.

Zelfs toen hij even heftig met zijn hoofd schudde, kon hij zijn ogen nog steeds niet geloven. Ze zag er precies uit zoals hij verwachtte dat een zeer glamour- en stijlvolle weddingplanner er zou uitzien. Onberispelijke zijden blouse in een kokerrok, stilettohakken waarvoor zijn zus Mia een moord zou doen, perfect opgemaakt en niet één weerbarstige lok in haar lange donkere haar. Ze was volkomen het tegenovergestelde van het soort vrouwen tot wie hij zich doorgaans aangetrokken voelde.

En toch speelde er maar één gedachte door zijn onthutste hoofd: *waar was zij zijn hele leven geweest?*

Tegen de tijd dat het vijf uur was had Kerry Dromoland er al een lange dag opzitten met afspraken met vier huidige cliënten en één mogelijk nieuwe cliënt. Ze was gewend aan dit soort dagen in haar beroep als weddingplanner – dagen die om vijf uur ’s ochtends begonnen en laat in de avond eindigden. Maar vandaag was ze de hele dag een beetje gespannen geweest.

Rafe Sullivan en Brooke Jansen hadden haar vanwege

onoverkomelijke zakelijke verplichtingen verzocht of een van Rafes familieleden hun afspraak mocht overnemen. Uiteraard had ze hun verzekerd dat het geen probleem was. Ze had wel vaker met de zus van de bruid of bruidegom afgesproken als die verhinderd waren. En dus had ze eigenlijk verwacht dat Rafe zijn zus Mia naar de afspraak zou sturen. Uiteindelijk hadden ze haar echter laten weten dat Rafes broer Adam die middag naar haar toe zou komen.

Kerry had het familiekiekje dat ze haar hadden gegeven zodat ze Adam zou herkennen niet meer nodig. Na één blik op die foto was ze heel goed in staat om zich te herinneren hoe knap hij was – de personificatie van een lange, donkere, knappe man. Zijn grijns op de foto was supersexy en zo aantrekkelijk dat ze er gehypnotiseerd naar was blijven staren en zich had moeten dwingen haar blik ervan af te wenden voordat Rafe en Brooke het doorhadden.

Iedere keer dat haar hartslag tijdens die dag op hol sloeg bij de gedachte aan hem moest ze zichzelf helpen herinneren dat ze al zo vaak in het gezelschap van knappe mannen had verkeerd en dat het haar nooit enige moeite had gekost om haar hoofd erbij te houden.

Maar nu hij voor haar stond en haar met een indringende blik aankeek, voelde ze haar benen slap worden. Dat was haar nog nooit overkomen.

En ze was er zeker van geweest dat het haar *nooit* zou kunnen overkomen.

Maar gelukkig had Kerry nog net de tegenwoordigheid van geest om te beseffen dat ze nog nooit een knappere, seksueel aantrekkelijker man in levenden lijve had ontmoet. Eén blik op hem was voor haar genoeg om zich te realiseren dat hij alles belichaamde waar vrouwen over fantaseren. Ruig. Stoer. De verpersoonlijking van seks.

Maar Kerry had nooit over mannen zoals Adam Sullivan gefantaseerd. Ze had nooit een woord geloofd van het romantische

fabeltje dat verstokte versierders in de meest fantastische echtgenoten veranderden. Zeker niet nadat ze bij zowel haar moeder als haar zus persoonlijk had kunnen aanschouwen dat het inderdaad een uitermate pijnlijke fabel was.

'Belof me dat je op de perfecte man zult blijven wachten,' had haar moeder Aileen haar steeds opnieuw laten beloven nadat Kerry's vader hen in de steek had gelaten, een moeder en twee kleine meisjes, die zonder een cent te makken en zonder enig toekomstperspectief achterbleven. Slechts met onbetaalde rekeningen en wanhoop. Kerry was te jong geweest om zich nog iets van haar vader te kunnen herinneren, maar volgens haar moeder had hij bekend gestaan als de vrijbuiters van Seattle. Zo'n man voor wie Aileens eigen moeder haar had gewaarschuwd, maar zij was zo stom geweest geen weerstand aan hem te kunnen bieden.

Wat Kerry zich nog wel kon herinneren was hoe hard haar moeder had gewerkt om haar en haar zus Colleen een fantastische jeugd te bezorgen in een van de beste buurten van Seattle. Haar moeder had haar meisjesnaam Dromoland weer aangenomen en had vijftientwintig jaar geleden het bedrijf Dromoland Weddings & Events opgezet met maar één doel voor ogen: ze zou de beste en meest succesvolle weddingplanner van Seattle worden. Maar zelfs toen ze in die begintijd nog hard op zoek moest naar nieuwe clientèle had Kerry's moeder geweigerd te werken met koppels van wie ze niet geloofde dat ze echt van elkaar hielden. Ze had nooit iemand een huwelijk als het hare toegewenst, waar een van de partners echt van de ander hield en de ander niet meer dan een versierder was. Als gevolg daarvan waren er in de vijftientwintig jaar dat haar moeder leiding aan de zaak had gegeven verbazingwekkend weinig van haar cliënten gescheiden.

En toch, hoewel Kerry nooit eerder in de verleiding was geweest om de belofte aan haar moeder te breken, moest ze vechten tegen

de aandrang om te kwijlen bij de aanblik van deze woest aantrekkelijke versierder die voor haar stond.

En helemaal toen hij glimlachend tegen haar zei: 'Ja, dat ben ik. Ben jij Kerry Dromoland?'

Hij sprak haar achternaam op perfecte wijze uit – Drum-*ob*-land – alsof hij een tijdje in Ierland had gewoond. Bovendien wist hij er een sexy ondertoon aan toe te voegen. Absoluut een indrukwekkende prestatie. Zelfs een vrouw als zij, die niet van plan was te zwichten voor zijn sexy spelletjes, moest dit toegeven.

'Ja, ik ben Kerry.' Ze dwong zichzelf te glimlachen en hem de hand te reiken. 'Aangenaam kennis met je te maken.'

Met een paar stappen was hij al bij haar. Terwijl hij haar hand vastgreep zei hij: 'Je ogen...' *Had iemand haar ooit van zo dichtbij aangekeken?* 'Ze zijn niet smaragdgroen. En evenmin jadegroen.' Hoe langer hij haar bleef aanstaren, met zijn hand nog steeds om de hare heen, hoe droger ze haar mond voelde worden. 'Ze zijn mooier van kleur dan elk van die stenen ooit zou kunnen zijn.'

Ze had al heel wat complimentjes over haar groene ogen ontvangen, maar nog nooit op deze wijze. Ze zou zijn woorden niet bepaald als poëtisch willen omschrijven. Dat was ook onmogelijk, met de onbeschaamde seksuele ondertoon waarop ze waren uitgesproken. Maar de verrassende welsprekendheid van de man tegenover haar kon ze evenmin negeren. Kon ze zichzelf maar wat meer beheersen en niet zo blozen. De blos die haar blanke huid kleurde, verraadde precies welk effect hij op haar had.

Voorzichtig trok ze haar hand uit de zijne – ze kon het zich niet veroorloven de broer van een cliënt te schofferen – en zei: 'Wil je zo vriendelijk zijn mee naar kantoor te komen?'

Terwijl ze hem voorging, kon ze bij iedere stap zijn donkere ogen op zich voelen branden. Haar moeder had haar van jongs af aan bijgebracht altijd en overal elegant gekleed te gaan. Maar ook al was

het absoluut niet haar bedoeling geweest om vandaag in een sexy outfit te verschijnen, ze was zich ineens zeer bewust van de licht transparante stof van haar blouse, van de wijze waarop ze die blouse bij de taille in haar rok had gestopt waardoor de ronding van haar heupen goed uitkwam en van het feit dat de hoogte van de hakken die ze doorgaans droeg eigenlijk totaal niet bescheiden overkwam.

Haar kantoor was een grote, lichte kamer, met een met fluweel beklede bank, een glanzende, ronde mahoniehouten tafel met drie stoelen en een bureau. Ze had haar kantoor altijd ruim genoeg gevonden.

Tot aan vandaag.

Toen ze de neiging voelde opkomen om wat afstand van hem te nemen door achter haar bureau te gaan zitten in plaats van naast hem op de bank, vond Kerry het te gek worden en riep ze zichzelf innerlijk tot de orde. Ze was gewoon in een vreemde stemming, waarschijnlijk omdat ze gisteravond veel te lang naar waardeloze reality-tv was blijven kijken, te laat was gaan slapen en voor zonsopgang alweer was opgestaan.

‘Wil je misschien iets drinken? Koffie? Thee? Wijn? Of een biertje?’

‘Jij bent echt op alles voorbereid, hè?’

Op alles behalve op jou.

‘Dat hoort bij mijn werk,’ zei ze glimlachend, in de hoop dat die glimlach haar ongebruikelijke zenuwen ietwat zou verhullen. ‘Waardoor ik ook bijna zeker weet dat je het liefst een biertje drinkt. Ik heb een lokaal gebrouwen IPA in huis of een Guinness.’

‘Nou ja, het is al vijf uur,’ zei hij met een grijns. ‘Dus waarom ook niet? En ter ere van mijn Ierse achtergrond – en de jouwe, ook – ga ik voor een Guinness. Ben je ooit in Dromoland Castle in County Clare geweest?’

‘Dat staat zeker op mijn verlanglijstje,’ zei ze met nog een

glimlach, voordat ze opstond om het bier voor hem te pakken. Ze voelde opnieuw hoe hij haar met zijn blik volgde. Ze nam voor zichzelf ook een Guinness mee, hoewel ze van plan was er hoogstens één slok van te nemen.

Hij hief het glas en toen zij ook het hare hief zei hij: ‘Op Rafe en Brooke.’

Zijn eenvoudige, bijzonder aardige toast op zijn broer en diens aanstaande ontlokte haar een glimlach. Ze vergat er ook meteen door om op haar hoede te zijn. Ze tikte met haar glas tegen het zijne en zei: ‘En op een perfecte trouwdag voor hen.’

Het bier was lekker koud terwijl het in de kamer vanaf het moment dat hij er naar binnen was gestapt bloedheet was geworden. Nog nooit had ze ervaren dat al haar zintuigen zo in verwarring raakten. Dat ene kleine slokje bier was duidelijk niet genoeg om af te koelen. Bovendien had ze absoluut iets nodig om te ontspannen.

Toch zette ze haar glas weg en pakte haar tablet van het bijzettafeltje. ‘Wat aardig van je om voor Rafe en Brooke in te vallen. Hebben ze je al een beetje ingelicht over de plannen voor de bruiloft?’

‘Ze hebben me al van alles verteld.’

Uit zijn toon viel op te maken dat hij inmiddels schoon genoeg had van alle huwelijksperikelen. Ze deed haar best om niet te glimlachen om zijn duidelijke aversie en zei: ‘Het zou fijn zijn als je ze zou willen doorgeven dat alles wat we al hebben besproken voor hun grote dag in orde is. Maar er is nog wel een extraatje dat ik zou willen toevoegen voor het moment van het afleggen van de geloften en daarna voor de receptie.’

Ze swipete over het scherm van haar tablet en haalde een tekening tevoorschijn van een prieel, met wijnranken aan beide zijden en met het blauwe meer en de groene bergen op de achtergrond. ‘Ik had deze constructie op het strand in gedachten voor de geloften.’

Daarna, voor de receptie, zou ik het graag meer naar de zijkant verplaatst zien, want het zou een uitstekende plek zijn voor de foto's met al de gasten. Die foto's krijgen de gasten mee in een goodiebag bij hun vertrek aan het eind van de avond.' Toen hij niet reageerde, maar alleen naar de tekening bleef staren, voegde ze er nog aan toe: 'Je hoeft je echt geen zorgen te maken over de extra kosten. Ik ken een goede timmerman, die voor een heel redelijke prijs werkt. Hij zou het kunnen bouwen...'

'Ik bouw het zelf wel.'

Zijn plotselinge aanbod kwam voor haar als een verrassing. Niet omdat ze dacht dat hij zo'n priegel niet zou kunnen bouwen, maar meer omdat hij een van de meest gevraagde architecten van de westkust was. Hoe zou hij nou tijd hebben om zoiets in elkaar te zetten?

'In grote lijnen is je ontwerp in orde, maar ik zou wel iets willen veranderen aan het dak en aan de traptreden,' ging hij door. En nog voordat ze kon zeggen dat hij het echt niet hoefde te bouwen, vroeg hij: 'Heb jij dit getekend?'

'Het is maar een ruwe schets, zodat je kon zien wat ik in gedachten had.'

'Het is een betere tekening dan de meeste architecten of grafisch ontwerpers handmatig zouden kunnen maken. Waar heb je dat geleerd?'

'O, daar heb ik geen opleiding voor gehad. Ik heb gewoon van jongs af aan tekeningen van bruiloften gemaakt.' Toen hij haar verward aankeek, ging ze door: 'Mijn moeder heeft Dromoland Weddings & Events opgezet toen ik nog klein was. Als ze geen oppas kon vinden, nam ze me weleens mee naar bruiloften. Dan zette ze me in een hoekje met potloden en een schetsboek, zodat ik me niet zou vervelen.'

'Maar je verveelde je vast niet tijdens die bruiloften, hè?'

‘Nee, zeker niet.’ Ze glimlachte bij de herinnering aan hoe ze als klein meisje ademloos had zitten staren naar al die prachtige bruidjes en knappe bruidegoms, die eerst hun geloften aflegden, waarna de eerste kus volgde en dan de eerste dans van het bruidspaar. ‘Ik vond het juist prachtig.’ Ze besepte te laat dat ze zich had laten afleiden. Ook dat was iets wat haar nooit eerder was overkomen, en zeker niet tijdens een zakelijke afspraak. ‘Het spijt me, ik weet dat je het druk hebt. Het was niet mijn bedoeling af te dwalen.’

‘Nou ja, uiteindelijk ben ik degene die ermee begon,’ zei hij met die lage stem die haar vanbinnen een raar gevoel gaf. ‘Ik was sowieso van plan om een paar dagen voor de bruiloft richting het meer te gaan, dus als ik er toch al ben, regel ik meteen dat prieel. Dan maak ik nu eerst wel een tekening met de veranderingen die ik wil doorvoeren, die kan jij dan bekijken voordat ik het hout voor het ding bestel.’

Het was een perfecte oplossing voor haar plannetje voor de bruiloft van Rafe en Brooke, maar het enige wat Kerry nu voelde was blinde paniek bij het idee dat zij en Adam nog een paar keer zouden moeten afspreken. Het sloeg helemaal nergens op dat hij zo’n impact op haar had, zeker niet als je bedacht dat ze elkaar nog maar net hadden leren kennen. Maar ook al sloeg het dan nergens op, haar hart ging tekeer en haar lippen tintelden alleen al door zijn blik die naar haar mond afdwaalde terwijl ze aan het praten was.

Adam Sullivan was precies het soort man waar haar moeder haar hele leven voor gewaarschuwd had. Precies het soort man waar ze verre van moest blijven, hoe graag ze hem ook in haar nabijheid zou willen hebben.

‘Ik weet van Rafe en Brooke heus wel hoe druk je het altijd hebt met je werk als architect. Het is super dat je wilt helpen met de bruiloft en ik weet ook zeker dat ze het zullen waarderen, maar ik kan echt niet...’

‘Rafe is mijn broer. En zij is een van mijn beste vriendinnen. Zo’n prieel in elkaar zetten is nog wel het minste wat ik voor ze kan doen.’

En tja, het waren opnieuw geen poëtische woorden, maar zo welgemeend, dat Kerry op dat moment al een stukje van haar hart aan Adam verloor.

‘Waar zou ik verder mee kunnen helpen, Kerry?’

Alweer zo’n onverwacht aanbod. Een aanbod dat op de een of andere manier ook nog sensueel zou kunnen worden opgevat, hoewel dat natuurlijk *volkomen* gestoord was. Net zo gestoord als het feit dat ze wel duizenden dingen kon opnoemen waarmee hij haar zou kunnen helpen... en niet één ervan had ook maar iets met de bruiloft te maken.

‘Verder is alles al geregeld.’ Ze stond op. ‘Dank je wel voor je komst en voor je aanbod om met het prieel te helpen.’

Ze stak beleefd haar hand uit, maar in plaats van een korte, beleefde handdruk, legde hij zijn hand op de hare en hield deze vast. ‘Ik wil je graag nog een keer zien. Niet alleen om mijn nieuwe tekening van het prieel te bespreken.’

Vanbinnen schreeuwde haar hart het uit. *Ja!* Maar zij was wijzer, want ze beseftte dat hij niet alleen zo’n man was voor wie haar moeder haar altijd had gewaarschuwd, maar hij zou ook een overspelige echtgenoot zijn en een bruidegom die zijn bruid voor het altaar in de steek zou laten om zijn wilde leventje lekker voort te zetten.

‘Nee, dat kan ik niet.’

‘Omdat je met iemand bent?’

‘Nee, dat is het niet. Maar ik kan echt niet met je daten.’ Ze had een heleboel smoesjes kunnen verzinnen – dat ze het te druk had, dat hij haar type niet was, dat ze niet uitging met familie van de koppels voor wie ze werkte – maar ze wilde hem niet laten denken dat hij haar nog op andere gedachten zou kunnen brengen.

Woest aantrekkelijke mannen met een versierdersreputatie kwamen gewoon niet in aanmerking. Punt.

En toch, ook al had ze inmiddels twee keer nee tegen hem gezegd, scheen hem dat niet in het minst te ontmoedigen. ‘Zeg je altijd nee tegen iets wat je eigenlijk graag wilt?’

Het lag op het puntje van haar tong om *ik wil jou helemaal niet* tegen hem te zeggen, maar ze was ervan overtuigd dat hij meteen door zou hebben dat ze keihard loog. Ineens dacht ze aan de doos chocolade. Zodra hij haar kantoor zou hebben verlaten, zou ze daar met geen mogelijkheid vanaf kunnen blijven en dus ze zei eerlijk: ‘De chocolade truffels van Brooke vind ik onweerstaanbaar.’

Maar *hem* wees ze wel af en daar begon ze nu mee door haar hand uit de zijne te trekken en zichzelf te dwingen niet meer te denken aan hoe het zou zijn als hij haar zou kussen.

‘Ik zal niet langer misbruik van je tijd maken,’ zei ze zo beleefd mogelijk. ‘Ik loop wel even met je mee naar de uitgang.’

En ook al deed hij geen nieuwe poging haar mee uit te vragen, maar liep hij simpelweg naast haar naar de voordeur van het gebouw om daarna de verdwijnen in de straten van Seattle, Kerry kreeg toch het gevoel dat ze geen idee had waar ze met hem aan toe was.

Want niet alleen speelde Adam Sullivan het spel slechts volgens zijn eigen regels, maar ergens wist ze ook dat hij altijd won.

Rond negen uur die avond trok Adam de voordeur van zijn woning achter zich dicht en liep rechtstreeks naar zijn studeerkamer. Acht jaar geleden had hij dit huis gekocht. Toentertijd een bouwvallig wrak – klaar voor de sloop volgens iedereen. Maar Adam had dwars door die verrotting heen weten te kijken en er een bepaalde elegantie in bespeurd en bovendien zag hij een sterke basis in de balken achter de met dikke klimop bedekte ramen. Ook de tuin was een puinzooi geweest, maar dat had zijn moeder niet afgeschrikt. In de loop der jaren hadden ze samen vele weekends aan de tuin gespendeerd om hem uiteindelijk in een juweeltje te veranderen.

Het huis was echter volledig voor zijn eigen rekening gekomen en hij was er gepassioneerd mee aan de slag gegaan. Met hart en ziel had hij zich voor de volle honderd procent aan de restauratie van het huis in American Craftsmanstijl gewijd en dat had zich uitbetaald. Zoals altijd, wanneer hij tijdens de wintermaanden een ontwerp of een offerte moest maken, stak hij de haard in zijn studeerkamer aan en ging achter zijn antieke bureau zitten werken.

Er was tijdens het dinertje van die avond een geweldig idee bij hem opgekomen voor de trap, zoals hij in een van de historische huizen die hij restaureerde had gezien, en hij wilde er meteen een schets van maken. Hij was allang blij dat hij tenminste één goed ding aan zijn date van vanavond had overgehouden. Hij had oprecht zijn best gedaan om belangstelling te tonen voor de vrouw tegenover hem, een beginnend actrice die zichzelf nogal aan hem had opgedrongen tijdens het diner dat hem veel te lang had geduurd. Maar Adam was niet in staat geweest om het beeld van de verbazingwekkend sexy weddingplanner uit zijn hoofd te zetten. Verdomme, het zou nog niet meevallen om zich volledig op

zijn schets te concentreren nu Kerry nog steeds al zijn gedachten in beslag nam.

Met potlood en kladblok in de aanslag begon hij te tekenen en notities te maken. Bijna een uur later strekte hij zijn rug; de eerste, ruwe schets was klaar; morgen zou hij de puntjes op de i zetten.

Voordat hij zijn studeerkamer uitliep keek hij op zijn horloge en zag dat het even voor tien was. Normaal gesproken zou hij nu nog met zijn date aan de gang zijn, meestal zouden ze rond dit tijdstip al bij haar thuis zijn aangeland. Maar omdat hij haar had afgezet met niet meer dan een vluchtige zoen – en al haar toespelingen op een volgende afspraak handig had weten te omzeilen – was hij die avond redelijk vroeg thuis geweest.

Hij ging ervan uit dat Rafe en Brooke nog wel wakker waren. Adam belde naar hun huis bij het meer. Na twee keer overgaan nam Rafe enigszins buiten adem op. ‘Fijn dat je belt, ik zet je even op luidspreker.’

Grinnikend vroeg Adam: ‘Willen jullie iets horen over de afspraak van vanmiddag, of bel ik ongelegen?’ Zijn broer en diens verloofde konden niet van elkaar afblijven, dus hij verwachtte min of meer dat hij ze had gestoord. En uit wat hij kon opmaken uit de achtergrondgeluiden wist hij bijna zeker dat Brooke snel wat kleren aan het aantrekken was.

‘Hoi Adam.’ Zie je wel, zij klonk ook al een beetje buiten adem. ‘Hoe is je afspraak met Kerry gegaan?’

‘Ik was erg van haar onder de indruk. Duidelijk een vakvrouw.’

‘Echt, hè, ze is toch geweldig? En moet je haar zien, ze heeft een perfect figuur, maar ze is toch gek op zoetigheid, dus ik heb haar al heel wat chocolade gestuurd. Ze zei dat het de lekkerste chocola was die ze ooit had geproefd,’ zei Brooke opgetogen. ‘En nu gaat ze mijn chocola zelfs voor haar bruiloften bestellen.’

‘Geweldig, Brooke.’ Adam kende Brooke al sinds de tijd dat ze

nog een klein meisje was en hij zou geen betere vrouw voor zijn broer kunnen bedenken. 'Je gaat de wereld nog veroveren met je chocolade.'

'Ach, zolang iedereen het maar lekker vindt, daar gaat het om,' zei Brooke op haar gebruikelijke, bescheiden wijze. 'Maar, om weer op Kerry terug te komen, het is toch niet te geloven dat zo'n mooie en intelligente vrouw nog single is?'

Adam trok zijn wenkbrauwen op bij de constatering dat de afspraak, in ieder geval deels, vooropgezet was. Het was glashelder dat Brooke hoopte dat hij en haar weddingplanner een klik zouden hebben.

Hij zou ze kunnen vertellen dat hij Kerry mee uit had gevraagd. Maar, naast het feit dat ze zijn uitnodiging had geweigerd, hij wilde zijn broer en Brooke evenmin valse hoop geven. Want zelfs als Kerry *wel* zou hebben toegehaakt, dan nog zou er voor Adam niets veranderen. Hij was nog steeds niet uit op een relatie voor het leven – en hij was ervan overtuigd dat een weddingplanner slechts naar zo'n relatie op zoek was.

Natuurlijk hoopte hij nog steeds Kerry zo ver te krijgen dat ze wel met hem uit zou gaan. Hij was echt niet van plan om het zo snel op te geven. Hij zou geen Sullivan zijn als hij zo'n verdomd intelligente, opwindende en sexy vrouw zou laten lopen – een vrouw naar wie hij zo intens verlangde dat het hem zelfs verbaasde.

Maar toch, ook al wilde hij ze geen valse hoop geven, hij vond het best wel grappig om het koppelende stel een beetje om de tuin te leiden.

'Je had me van tevoren weleens mogen vertellen dat ze zo'n stuk is.'

'Vind je dat echt?' vroeg Brooke hoopvol.

'Zeker weten,' beaamde hij. 'Mijn date van vanavond haalde het niet bij haar.'

‘O.’ Brooke klonk nu zo teleurgesteld, dat hij zich bijna bezwaard voelde. ‘Had je een date vanavond?’

‘En morgen heeft hij er waarschijnlijk weer één, maar dan met een ander,’ onderbrak Rafe hen en kwam toen ter zake.

‘Kerry had het over iets wat ze toch nog wilde veranderen. Heeft ze het met jou besproken?’

‘Ja, en jullie mogen het woord *kunstenaar* ook nog toevoegen aan de lijst met al haar talenten, want de schets van het prieel dat ze op het strand wil laten bouwen is echt heel goed. Ze heeft het zo gepland dat jullie de geloften afleggen in het prieel. Tijdens de receptie wordt het dan naar de zijkant van het terrein verplaatst, zodat de gasten daar op de foto kunnen. Kerry wil de foto’s ter plekke laten printen, zodat iedereen een foto mee naar huis kan nemen aan het eind van de avond.’

‘Wat een goed idee om de gasten iets persoonlijks mee te geven!’ zei Brooke enthousiast.

‘Daar ben ik het helemaal mee eens,’ zei Rafe. ‘Maar ik dacht dat we hadden afgesproken dat we de ceremonie bij het kampvuur zouden houden?’

‘Laat me je eerst even de tekening sturen, zodat je kan zien hoe het uitpakt met dat prieel voordat je definitief besluit. Ik denk eerlijk gezegd dat het een beter idee is dan dat kampvuur. Ik moet nog wat dingetjes aan die schets aanpassen, dus geef me nog even de tijd tot morgenmiddag, goed?’

‘Wacht even, waarom moet *jij* aanpassingen maken in haar schets?’ vroeg Brooke.

‘Omdat ik het prieel ga bouwen.’

‘Heeft zij je dat gevraagd?’

‘Nee. Eigenlijk probeerde ze me het uit m’n hoofd te praten en me ervan te overtuigen dat ze er een redelijk goedkope timmerman voor had. Maar zo makkelijk liet ik haar niet van me afkomen.’

In meer dan één opzicht, dacht hij, terwijl er tegelijkertijd een idee bij hem opkwam naar aanleiding van Brookes opmerking dat Kerry een zoetekauw was. En Adam zou Adam niet zijn als hij daar zijn voordeel niet mee zou doen.

‘Wat geweldig dat je dat aanbiedt...’

‘Wanneer jullie mijn tekening hebben gezien, laat dan even weten wat jullie ervan denken, en als jullie voor het priefel gaan, ben ik degene die het in elkaar gaat zetten,’ zei hij, haar opzettelijk onderbrekend, zodat ze geen bezwaren kon uiten. Natuurlijk had hij een drukke baan. Maar hij had het nooit te druk om zijn familie een handje toe te steken. ‘En nu hang ik weer op, zodat jullie tweeën door kunnen gaan met waar jullie zo buiten adem van waren toen ik jullie stoorde.’

Terwijl hij ophing hoorde Adam zijn broer lachen. Verdomme, hij zou ook lachen als hij het bed weer kon induiken met een mooie vrouw. Beter dan een leeg bed.

Reden te meer om dat plan ten uitvoer te brengen om Kerry zo ver te krijgen toch met hem uit te gaan.

De volgende dag werd er een mooi zilverkleurig doosje bij Kerry afgeleverd. Hoewel ze het logo van een uitstekende plaatselijke bakkerij herkende, was ze toch overrompeld door de prachtige miniatuur cakejes in het doosje – eentje met een strik van fondant bovenop, een andere met een kanten bruidssluier van glazuur. Het was lachwekkend dat de gedachte bij haar opkwam om ze meteen naar binnen te schrokken. Maar er waren nou eenmaal dingen, precies zoals ze tegen Adam Sullivan had gezegd, die ze onweersaanbaar vond – en cake was daar een van – zelfs als het betekende dat ze er al om negen uur ’s ochtend haar lunch mee verpestte.

Ook al was deze attentie een volkomen verrassing, ze was toch blij dat de plaatselijke bakker haar op deze onverwachte wijze op de kwaliteit van zijn producten wees. Het was absoluut een veel beter idee om miniatuur cakejes te laten bezorgen dan een e-mail te sturen of te bellen. Bruidstaarten moesten niet alleen verrukkelijk smaken, maar er ook fantastisch uitzien. Dit perfecte proefmonster was dus op alle fronten geslaagd.

Ze was net een bedankmailtje aan de bakker aan het typen, toen Joe, haar vaste bezorger, ineens haar kantoor weer in kwam rennen en haar een kaartje overhandigde. 'Wat stom, ik ben nog vergeten je dit te geven.' Hoewel ze hem verzekerde dat het niet erg was, was er iets met het handschrift op het kaartje waardoor ze zich afvroeg of het inderdaad allemaal *niet zo erg* was.

Want ze werd door een zeer merkwaardig gevoel overvallen toen ze haar vinger onder de flap van de enveloppe liet glijden...

Kerry,

Je weet vast wel dat ik een redelijk grote familie heb, dus dan begrijp je op hoeveel bruiloften ik de afgelopen jaren ben geweest. Je werkt waarschijnlijk al met de beste bakkerijen van Seattle, maar ik vond het wel aardig om je wat monsters te sturen van een van mijn favoriete bakkers.

Later vandaag stuur ik je de aanpassingen op de tekening van het prieel.

Geniet van de cakejes,

Adam

Haar hart begon te ricketikken. Haar werk was een en al romantiek. Het overkwam haar meer dan eens dat ze bruidegoms kleine hints gaf hoe ze hun bruid zowel voor als na de bruiloft het hof moesten maken. Ze wist dus heel goed hoe het moest, maar

deze hofmakerij was zo subtiel en zo lief, dat zelfs zij erdoor werd geraakt.

Terwijl het juist de bedoeling was extra dikke muren rond zich op te trekken om niet door mannen als Adam geraakt te worden.

Haar muren waren dus klaarblijkelijk toe aan versterking.

Hij had haar zijn e-mailadres gegeven tijdens hun afspraak. Dus ze verwijderde de mail aan de bakker en stuurde in plaats daarvan een mail naar Adam.

Adam,

Silver's Bakery is een van mijn favoriete bakkers, en de miniatuur cakejes waren overheerlijk. Dank je wel voor je attentie.

Ik ben in afwachting van je nieuwe schets van het prieel.

Vriendelijke groet,

Kerry

Zo. Dat had ze op een professionele en stijlvolle manier opgelost. En het feit dat ze hem zo beleefd en zonder enige aanstellerij had bedankt, moest hem duidelijk maken dat ze het meende toen ze had gezegd dat ze niet met hem uit wilde.

Helaas, ze had het kunnen zien aankomen dat het niet zo simpel zou zijn om een man als Adam Sullivan van zich af te schudden, ook al was de rest van hun mailcorrespondentie over de aanpassingen aan het prieel – die ze geweldig vond – volkomen professioneel verlopen. Want toen de ochtend daarop het volgende doosje werd bezorgd, had ze dat ergens niet een heel klein beetje verwacht – en er stiekem op gehoopt?